

ΕΛΛΗΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δραχμὲς καὶ φιλοπατρία.

Τετάρτη τοῦ Μαΐου κι' εἰκοστὴ
καὶ θβάνουν σταφιδάδες ἀγαστοί.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ποῦντος δύο κι' ὀκτακόσα
καὶ Βουλὴ σταφιδιώσα.

Ἄς τὸ μάθουνε κι' οἱ 'λίγοι κι' ἄς τὸ μάθουν κι' οἱ
[πολλοί...]

ἔκτος τόμος ἐξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλῆ.
Τρεῖς δραχμὰς ὁ τόμος ἔχει, καὶ μὲ τᾶλλα μας βιβλία
εἰς τὸ σπῆτι μας πωλεῖται καὶ 'στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Δράμα σταφιδικὸν κωμικοτραγικόν.

Π.—Γιατί καπνοί, βρέ Φασουλῆ, τοὺς οὐρανοὺς θολοῦν;
γιατί τὰ τόσ' ἀλαλητὰ
κι' οἱ βόγγοι καὶ τὰ μουγγρητὰ;
μὴνα βουδάλλια σφάζωνται, μὴνα θεριὰ μαλλώνουν;
ἢ μήπως ὁ Θεόδωρος μέσα 'στῆς ἄλλαις φούριαις
ἐπιστρατείας ἔκανε γιὰ πόλεμον καινούριαις;

Φ.—Δὲν εἶναι τίποτ' ἀπ' αὐτά, βρέ Περικλέτο βλάκα,
κι' ὅλος αὐτός ὁ πόλεμος κι' αὐτὸ τὸ πατατράκα
μονάχα γιὰ τὴν σύμβασιν λυσσομανᾷ κι' ἀφρίζει,
κι' ἡ Πελοπόννησος βογγᾷ κι' ἡ Ρούμελη μουγγρίζει.
Ἡ σύμβασις, ἡ σύμβασις μόνη πηγὴ κι' αἰτία,
ποῦ κόσμος ἀρματόνεταί χωρὶς ἐπιστρατεία.

Σήκω νὰ 'δῇς πῶς ἔρχονται λαοὶ σταφιδοφόροι
ἀπὸ τὰ Γρανιτσέικα κι' ἀπὸ τὸ Σκουροχωρὶ,
καὶ μέσ' ἀπ' τὴν Μπαρμπάσσα, πασίγνωστη πατρίδα
τοῦ πάλαι Τριτσιμπίδα,
ποῦχε τὸν μπόλιον παρὰ,
τᾶμέτρητα τᾶμπέλια,
καὶ τῆς συχνάτσαις μιὰ φορὰ
τῆς 'νόμιζε κουρέλια.

Κύττα, μαγκούφη τοῦ καιροῦ,
πόλεις καὶ δήμους καὶ χωριά,
σήκω νὰ 'δῇς τὴν Κατσαροῦ
πῶς φθάνει μ' ἄρματα βαρεῖα.

Σήκω νὰ 'δῇς, ζωντόβολο, πῶς ἔρχοντ' ἐδῶ πέρα
κι' ἀπ' τοῦ Μωριᾶ τὰ πέρατα,

σήκω νὰ 'δῇς πῶς ἔρχονται κι' ἀπὸ τὴν Ξυλοκέρα
γιὰ νὰ γανώσουν κέρατα.

Τᾶνηψι τοῦ Πρωθυπουργοῦ φλογίζει κάθε φρένα,
ποδοβολή, τρεχάματα, μεγάλοι σαματᾶς,
τρέχουν 'στὸν σιδηρόδρομο γιὰ νὰ ναυλώσουν τραῖνα,
ἢ σύμβασις ἢ θάνατος... ἢ τὰς κἂν ἐπὶ τᾶς.

Γιὰ κύτταξέ τους... ἔφθασαν καὶ πλημμυροῦν τοὺς δρόμους
μὲ Γκράδες εἰς τοὺς ὤμους.

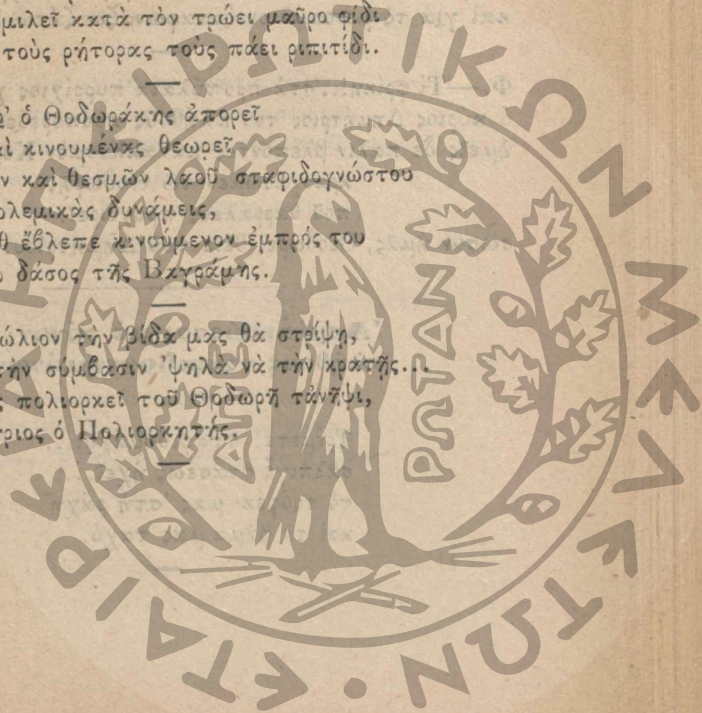
"Ἄκου τριζίματα σπαθῶν, ἄκου καὶ Γκράδων κτύπους...
στρατοπεδεύουν 'στῆς Βουλῆς τοὺς μυροδόλους κήπους,
κι' ἡ σύμβασις γιὰ σύμβολον σὲ ξιφολόγχαϊς κρέμεται
καὶ μᾶς φωνάζουν: τρέμετε.

Ἡ σύμβασις... τὸ ζήτημα τοῦ κάθε χασομέρη,
γὰ αὐτὴν μὲ Γκράδες ἀπειλοῦν
κι' ἐφημερίδας πυρπολοῦν
ἡμέρα μεσημέρι.

"Ἄκου τί κόσμος τραγουδεῖ
τοῦ Τριτσιμπίδα τὸ παιδί.
Τί πῦρ ἐπαναστάσεως
παντοῦ τοῦ Βασιλείου,
ρέον ἐκ τῆς συμβάσεως
καὶ τοῦ μονοπωλίου,
κι' ἐκεῖνος ποῦ 'μιλεῖ κατὰ τὸν τῶναι μαῦρα σίδι,
καὶ τῆς Βουλῆς τοὺς ρήτορας τοὺς πᾶει ριπιτίδι.

Κὶ ὁ Θεοδωράκης ἀπορεῖ
καὶ κινουμένως θεωρεῖ
κατὰ τῶν νόμων καὶ θεσμῶν λαοῦ σταφιδωχόστου
πολεμικὰς δυνάμεις,
καθὼς ὁ Μάκβεθ ἔβλεπε κινούμενον ἐμπρὸς τοῦ
τὸ δάσος τῆς Βαγγράμης.

Αὐτὸ τὸ μονοπώλιον τὴν βίδαν μας θὰ στρίψει,
καὶ σύ, μωρέ, τὴν σύμβασιν 'ψηλὰ νὰ τὴν κρατῇς...
νὰ! τὰς κλεινὰς πολιορκεῖ τοῦ Θεοδωρῆ τᾶνηψι,
ὁ κύριος Δημήτριος ὁ Παλιόκλητης.

Σκύψ' εμπρός εις τὸν Δημήτρη, βλέπε τον γονυπετῶς,
κι' ἂν τοῦ γράφουν 'στὰς Ἀθῆνας πῶς φυγοστρατεῖ
ἐκ τοῦ κλασικοῦ πολέμου, [κι' αὐτὸς
τοῦτος ὅμως, ἀδελφέ μου,
κατ' αὐτῆς τῆς πρωτεύουσας ἐκστρατεύει σὺν Οὐλάνος,
ὅπως καὶ κατὰ τῆς Ρώμης ὁ πολὺς Κοριολάνος.

Θρίαμβος τοῦ Δημητρίου καὶ σταφιδονίκης κλέη...
νὰ καὶ τοῦτοι, νὰ κι' ἐκεῖνοι...

Ντεληγιάννηδες προσκύνει...
κραταιὸς αὐτὸς ὁ Θῆτα, μὰ κι' ὁ Δέλτα τί σοῦ λέει!...

Κύτταξε, βρέ Περικλέτο, σταφιδονικημόνων στίφη
μέ τουφέκια καὶ με ξίφη.

Ἐχει φθάσει τὸ μαχαῖρι μέσ' 'στὸ κόκκαλο βαθεῖα
καὶ γινῆκαν ἢ σανίδες ὅπλα, Γκράδες καὶ σπαθιά.

Ὑπὲρ τούτων κι' ἐγὼ τώρα κάθε νόμον ἀνατρέπω.

Π.—Βρέ κανάγια, ποῦ τοὺς βλέπεις;... ἐγὼ τίποτα δὲν
[βλέπω.

Φ.—Ἄνοιξε τὰ δὴ στραβά σου,
κύτταξέ τους καὶ βουδάσου.

Π.—Τίποτα δὲν βλέπω γύρω
καὶ θαρρῶ πῶς θὰ σὲ δείρω.

Φ.—Τὴν κακὴ ψυχρή σου 'μέρα...
κύττα 'λίγο παραπερά.
'Ο Δημήτρης ἀνυμνεῖται,
δάσος τουφεκίων κινεῖται,
κι' ἐκ τοῦ Πύργου καταφθάνουν κι' ἐξ ἀπάσης τῆς Ἡλείας
εἰς τὴν πόλιν τῆς εὐκλείας.

Κύττα 'λίγο καὶ παρέκει...

φθάνουν κι' ἀπὸ τὴν Γαστούνη
μερικαὶ με Γκρά τουφέκι,
καὶ καμπόσοι με μπαστούνι,
κι' ἄλλοι κρύβουν μέσ' 'στὴ λιάρα
σταφιδόκλημα καὶ κλάρα,

κι' ὅλοι φθάνουν μ' ἓνα μένος ἀπροσδόκητον ἀνδρείας,
ποῦ θαρρεῖς ὁ Θεωδώρας πῶς καλεῖ τὰς ἐφεδρείας.

Π.—Τώρα τοὺς εἶδα, Φαουλῆ, με μούτρα πυρωμένα...
'σταμάτησαν πρὸ τῆς Βουλῆς... με πάει τρία κι' ἓνα.
Τώρα τοὺς εἶδα καθαρὰ κι' ὅλος ριγῶ καὶ φρίττω
καὶ γὰρ τὸ μονοπῶλιον ξαναφωνάξω ζήτω.

Φ.—Τί φρίκη!.. 'στὰ προπύλαια πυρρίχιος χορεύεται,
ὁ κύριος Δημήτριος τοῦ πλήθους προπόρευεται,
ἡμεῖς δὲ πάλιν βλέποντες κχτακλυσμὸν Κυρίου,
κραυγάζωμεν τῷ Θεωδῶρῃ,
ποῦ θαρραλεὸς προχωρεῖ:
σῶσον ἡμᾶς, Θεόδωρε, θεῖτε τοῦ Δημητρίου.

Ἄσπ' ἀκούεται με τόνον
πλήθους σταφιδονικημόνων.

Τρέμετε, σταφιδονάχοι...
σάλπιγξ στάσεως ἤχεϊ...
τὸ τουφέκι μας 'στὴ ράχη
καὶ τὸ βῆμα μας ταχύ.

Θ' ἀκουσθοῦν μεγάλοι θρήνοι...
ποιὸς αὐτὸς ποῦ δὲν ἐγκρίνει
τοῦ Δημήτρη τὰ χαρτιά;
μπούμ, βαρεῖτε του 'στ' αὐτιά.

Βάρτε κάθε στενοβράκη,
κάθε μούτσουνο σπουδῆς,
σῆκω, μπάρμπα-Θεωδώρακη,
τὴν Μπαρμπάσενα νὰ 'δῆς.

Καὶ τάστεϊα νὰ τ' ἀφήσης
κι' ἄψε σῶσε νὰ ψηφίσης
τοῦ Δημήτρη τὰ χαρτιά,
πούλθε μέσ' ἀπὸ τὴν Λόντρα,
κι' ὅλα 'πήρανε φωτιά
καὶ πολλοὶ τοῦ πᾶνε κόντρα.

Ἵτον Δημήτρη, Θεωδώρακη,
ποῖα δὲν σκύβει κεφαλὴ,
τοῦ καὶ τ' Ἀγγλικά νεράκι
σὺν Μυλλόρδος τὰ 'μιλεῖ;

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
κι' ὅλοι σας παραταχθῆτε
κατὰ τάγματα καὶ λόχους...
ποιὸς τοὺς Ἀγγλοὺς τοὺς μετόχους
τῆς μεγάλης ἐταιρείας,
πούχουν μπόλινο παρᾶ,
Σίτυ-Σάρξ καὶ Καρχαρία
τοὺς ὠνόμασε σκληρά;

Κι' ἂν Σκληρὸς αὐτὸς καλεῖται
κι' ἂν τὸν λένε Μαλακό,
θάνατος ἐπαπειλεῖται
καὶ μουσκέτου ξαφνικό.

Τρέμετε, στοφιδονάχοι...
σάλπιγξ στάσεως ἤχεϊ...
τὸ τουφέκι μας 'στὴ ράχη
καὶ τὸ βῆμα μας ταχύ.

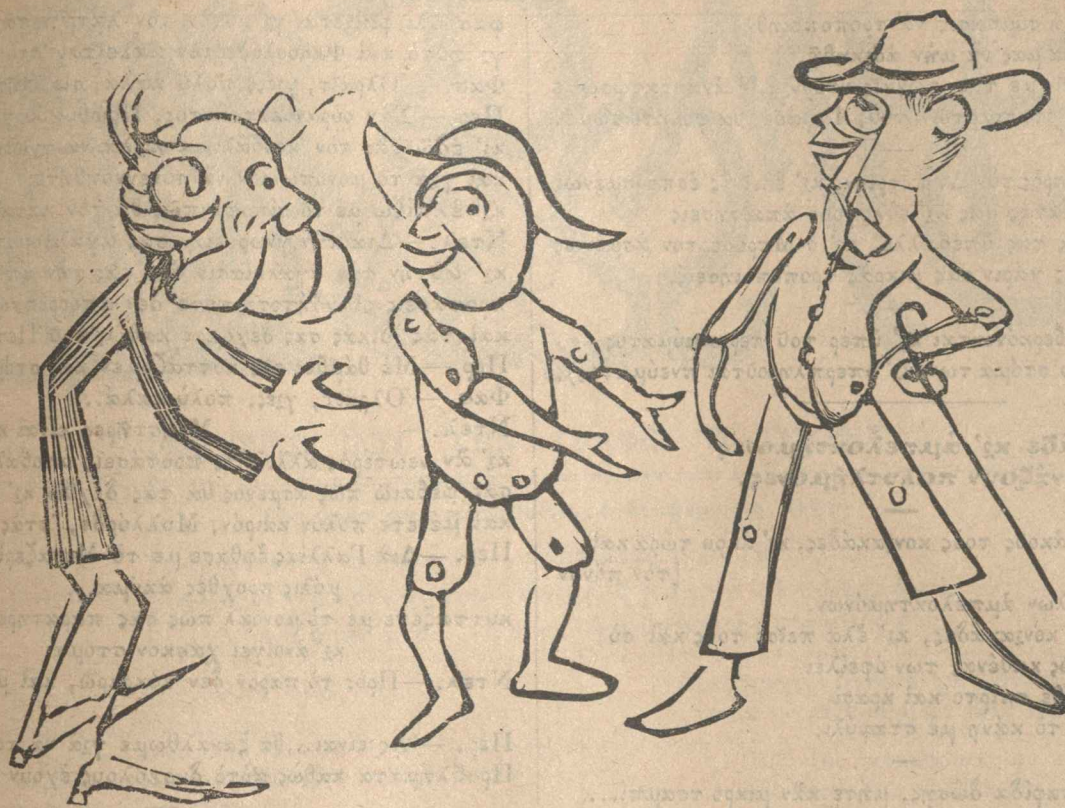
Ὅποιος ἀρχλος τοὺς ὄρους τῆς συμβάσεως ἀρνεῖται
καὶ ποῶς δὲν συγκινεῖται
με τὴν λίρα τῶν Ἑγγλέζων, τῆς Βικτώριας τὰν κῶτο,
θὰ τοῦ δῶσ' ἢ μούλα κλωτσο.

Ποιὸς μέσα 'στὴ Βουλῇ
δὲν θέλει τὴν στερλίνα;
καὶ ποιὸς ἀντιμιλεῖ
μέσ' 'στὴ σταφιδοπεῖνα;

Ποιὸς μὸρτης ἀντιστέκει
'στὸ νέο Σινδικάτο;
βάλτε τον 'στὸ τουφέκι,
μὸρτο Σαμφών καὶ κάτω.

Ὁ Πρωθυπουργὸς με στήθος
ρητορεύει πρὸς τὸ πλῆθος.

Ντελ.—Βλέπω πῶς στάσις ἀληθῆς καὶ πάλιν ἀπειλεῖται,
νομοταγεῖς ὀπλῆται,

κι' ἐνθυμίζ' ἢ στάσις σας τοὺς χρόνους τοὺς καλοὺς,
ὅταν ἐστασίαζε κι' ἡ γῆ τῆς Καρχαλοῦς.

Κι' ἂν ὁ λαὸς τῆς σήμερον δικαίως στασίαζῃ
κατὰ τῆς νομιμότητος ἐκάστης Ἐξουσίας,
ἐλλὰ τὴν στάσιν τὴν ἐμὴν πᾶς τις παρομοιάζει
μὲ στάσιν εἰς στασίδιον ψαλλούσης Ἐκκλησίας.

Κι' ὅπως ὁ λειτουργούμενος ἀκούει, πατριῶται,
μὰ δὲν λαμβάνει μέρος,
καὶ μόνον τὰ ψαλλόμενα κι' ἐκεῖνος πότε πότε
ψελλίζ' ἰδιαιτέρως.

Κι' ἐγὼ με τῆς σταφίδος σας τὸ ζήτημα τὸ πᾶν
καὶ μὲν ἐνδιαφέρομαι καὶ σὰς χειροκροτῶ
μετὰ τοῦ φίλου συγγενοῦς, τοῦ Δέλτα Δεληγιάννη,
ἐλλ' ὅμως καὶ τὴν σύμβασιν δὲν τὴν υἱοθετῶ.

Ὅχι ἥττον διαλύονται κεραινοφόρα νέφη
κι' ἡ σύμβασις θὰ ψηφισθῇ χωρὶς τροποποιήσεις,
καὶ μετ' ὀλίγον, κύριοι, τὰ πλῆθη τῆς θὰ τρέφῃ
μόνον με τὴν σταφίδα σας Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Ἐγὼ γαλήνην ἔφερα μετὰ τοῦ Δημητρίου,
τοῦ συγγενοῦς κυρίου.

Διὰ τὰ Γκρά πετάξετε χωρὶς παροξυσμὸν,
καὶ χάριν τῆς πατρίδος
ἐγὼ τὸ μονοπῶλιον ἐπῆρα τῶν θεσμῶν
κι' ὁ Δέλτα τῆς σταφίδος.

(Εἶπε, καὶ κάποιος σταφιδᾶς ἀπὸ τὴν Εὐλοκέρα
ρίχνει σὺν ἀρειμάνιος δρόσιν σμπάρα 'στὸν ἀέρα.)

Φ.—Ζήτω τάνῃσι τοῦ παπποῦ, ζήτω κι' ἡ φαβορίτα.

Π.—Ζήτω τῶν Ντεληγιάννηδων, τοῦ Δέλτα καὶ τοῦ Θῆτα.

(Πρὸς τὸν Θῆτα Ντεληγιάννη, τὴν πηγὴν θεραπειῶν,
τάδε φεγγεταὶ καὶ πλῆθος οἰνοπνευματοποιῶν.)

Οἰνοπ.—Σὺ τῶν πνευμάτων ὁ πατήρ, ὁ κόσμον διευθύνων,
ὁ καὶ 'στὸ πνεῦμα τῶν θεσμῶν ἐμπράκτως ἐμβαθύνων,
καὶ μετὰ τὰ ἔξυλα τῶν γιγανθῶν ἐκείνους ἐρμηνεύσας
καὶ μετ' αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν τὸ κράτος σαγηνεύσας.

Ὁ πλήρη δόξης οὐρανὸν κι' ἐφέτος καταρτίζων,
ὁ τοὺς πιστοὺς ἐν πνεύματι σοφίας πνευματίζων,
μὰ καὶ πνευματικίζομενος συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα
τῆς γνώμης τῆς κοινῆς,
σῶσε, παπποῦ Θεόδωρε, μ' ἓνα σου μόνον νεῦμα
κι' ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς.

Καὶ 'στὴν Δημήτρη σου νὰ πῆς νὰ πῇ 'στὴν Ἑγγλιτέρα
'λίγη σταφίδα καὶ γὰρ 'μᾶς ν' ἀφήσουν ἐδῶ πέρα,
κι' ἀπὸ τὰ περισσεύματα
νὰ γίνουν οἰνοπνεύματα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ὁ μπεκοῦς με σπέρτα νὰ κορώνη
καὶ μὰ νὰ βγάλῃ τὴν Ἑλλά καὶ πέντε τὸ Κορόνι.

Πρέπει λοιπόν ή σύμβασιν νά τροποποιηθῇ
κι' ή βιομηχανία μας νά μὴν ἀδικηθῇ,
ἄλλοιῳς κι' ἐμεῖς μὲ τῆς φωναῖς ντουνιᾶ θ' ἀναστατώσωμε
κι' ἐν πνεύματι στασιαστῶν τοὺς Γκράδες θά φουκτώσωμε.

Ντελ.—Εἶπα πρὸς τὸν Δημήτριον, κι' ἐκεῖνος ἐσπευσμένως
καὶ τὰς δικαιοτάτας σας κι' εὐλόγους ἀπειτήσεις
'στοὺς Ἀγγλους τὰς ὑπέβαλλε, κι' ὁ Μπρόδερτον ἄσμένως
ἐδέχθη καὶ πρὸς χάριν σας μικρὰς τροποποιήσεις.

(Ἐστὰ ζήτω ξεσθερκόνονται κι' ὑπὲρ τοῦ περισσεύματος
κι' ἀνοίγεται τὸ στόμα των κι' ὑπερπληροῦται πνεύματος).

Τάδε κι' ἀμπελοκτῆμονες φωνάζουν πολυτλήμονες.

Ἀμπελ.—Μὴν ἀκοῦς τοὺς κονιακάδες, κι' ἄκου τώρα καὶ
[τὸν πόνον

φίλων ἀμπελοκτημόνων.

Μὴν ἀκοῦς τοὺς κονιακάδες, κι' ἔλα πεῖσε τους καὶ σὺ
πῶς καθέννας των ὀφείλει
κάθε σπέρτο καὶ κρασί
νά τὸ κόνη μὲ σταφύλι.

Μὴ σ' αὐτοὺς σταφίδα δώσης, μήτε κἂν μικρὸ τσαμπί...
τὸ σταφύλι 'στὰ κρασιά των καὶ 'στὰ σπέρτα των νά 'μπῇ,
γιατὶ 'ξέπεσε κι' ὁ μοῦστος, γιατί 'ρήμαξεν τὰμπέλια,
καὶ θά γίνη συφορέλια,
καὶ σοῦ λέμε, Θεωράκη, πῶς κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες
θά μουντζώσωμε τὰμπέλια καὶ θά δράξωμε τοὺς Γκράδες.

Εἶπε καὶ 'στὸν Δημήτρη σου νά δράσῃ πρὸς καλὸν μας...
κι' ἐμεῖς πιστοὶ θεράποντες καὶ τέκν' ἀντάξια σου,
κι' ἴδε, παπποῦ, κι' ἐπίσκεψαι ταύτην τὴν ἀμπελὸν μας,
ἣν δεξιῶς ἐφύτευσε καὶ νῦν ἡ δεξιά σου.

Ντελ.—Ἐχετε μεγάλον λάθος, πατριῶται προσφιλεῖς,
δὲν ἐφύτευσα ποτέ μου μήτε κλημὰ σταφυλῆς,
ὅμως κι' ὑπὲρ τῶν ἀμπέλων θά φροντίσωμε πολὺ...
μόνα σκέψεις μου θά γίνουν ἡ σταφίς κι' ἡ σταφυλῆ.

(Ἐστὰ ζήτω ξεσθερκόνονται κι' οἱ κτήτορες ἀμπέλων,
ποῦ θάχουν μέγα μέλλον.)

Περικλέτος, Φασουλῆς, κι' ὁ Παπποῦς ὁ Μπαμπαλῆς.

Περ.—Καλημερούδια, κύριε Πρωθυπουργέ τοῦ κράτους,
προτάσεις ἔχομεν κι' ἐμεῖς μ' ὄρους συμφερωτάτους.

Ντελ.—Μὲ συγκινήσεως πάλμους τοὺς φίλους πλησιάζω.

Περ.—Αὐτὸν τὸν Ἀγγλον ἀπ' ἐδῶ σᾶς τὸν παρουσιάζω...
καλεῖται Φασουλόδερτον, ἡ Λόντρα τὸν τιμᾶ,
κι' εἶναι Μυλλόρδος τζέντλεμν, φορεῖ καὶ Παναμᾶ.
Φιλέλλην ὡς 'στὸ κόκκαλο, παρᾶς ποῦ πάει γόνυ,
καὶ δίνει καὶ τὴν σκούφια του νά 'δῇ τὸν Παρθενῶνα,
ἔχει καὶ τὸ παράσημον τῆς ἐπιγονατίδος
κι' αὐτὲς τὸ μονοπῶλιον γυρεῖ τῆς σταφίδος,
κι' ἀμέσως δι' ἐγγύησιν θά σᾶς προκαταβάλῃ
ἀπὸ στερλίνας Ἀγγλικὰς ὀλάκερο τσουβάλι.

Ντελ.—Σφίγγω, σὶρ Φασουλόδερτον, τὴν δεξιάν σας χεῖρα.

Φασ.—Ὀλράϊτ, γιές, πολὺ καλὰ...

Περ.—

Σᾶς λέω πῶς ἡ λίρα.

Φασουλί φαίνεται γι' αὐτὸν τὸν λάτρην τῶν Ἑλλήνων,
γι' αὐτὸ καὶ Φασουλόδερτον καλεῖται 'στὸ Λονδίνον.

Φασ.—Ὀλράϊτ, γιές, πολὺ καλὰ, σὶρ Θῆτα Ντελντ...

Περ.—Σὰν οὐρανοκατέβατος, Πρωθυπουργέ, μ' ἐφάνη

κι' ἐδῶ σᾶς τὸν 'κουβάλησα καλὰ νά γνωρισθῇτε

καὶ γιὰ τὸ μονοπῶλιον νά συνεννοηθῇτε,

κι' ἐλπίζω μὲ τὸ τίποτα πῶς θά τὸν καταφέρω.

Ντελ.—Διὰ τὴν γνωριμίαν σας ἀγάλλομαι καὶ χαίρω

κι' αὐτὴν τὴν ἀγαλλίασιν δὲν σᾶς τὴν ἀποκρίπτω...

προτάσεις οἰωνόηποτε ποτέ δὲν ἀπορίπτω...

καὶ τὰς 'δικὰς σας δέχομαι καθὼς τοῦ Πετμεζᾶ.

Περ.—Μὲ θάμβος σᾶς κυττάζομεν καὶ στόματα χαῖα.

Φασ.—Ὀλράϊτ, γιές, πολὺ καλὰ...

Ντελ.— Μνηστῆρες εἶναι κι' ἄλλοι...

κι' ἂν νεωτέρας ἄλλος τις προτάσεις ὑποβάλῃ,

σᾶς βεβαίῳ πῶς ἄσμενος θά τὰς δεχθῶ κι' ἐκεῖνας...

καὶ μένετε πολὺν καιρὸν, Μυλλόρδε, 'στὰς Ἀθήνας;

Περ.—Διὰ Γαλλίας ἐφθασε μὲ τὸ Μεσαζερὶ

μόλις προχθές ἀκόμα...

κυττάξετε μὲ τὸ μονόκλ πῶς σᾶς παρατηρεῖ

κι' ἀνοίγει χάσκον στόμα.

Ντελ.—Πρὸς τὸ παρὸν δὲν εὐκαιρῶ, καὶ μίλλ παρτόν,

[λυπούμαι...

Περ.—Ἄς εἶναι...θὰ ξανάλθωμε γιὰ νά τὰ ξαναποῦμε.

Προβλήματα καθὼς αὐτὸ δυσκόλους ἔχουν λύσεις.

(Κι' οἱ δύο 'στὸν Πρωθυπουργὸν ἀρχίζουν ὑποκλίσεις,
μὰ χαιρετᾷ κι' ὁ Θεωρῆς ἐν λαμπηδόνι νέᾳ
τὸν Ἀγγλον Φασουλόδερτον καὶ τὸν διερμηνέα.
Πάλιν κι' οἱ δὲ τὸν χαιρετοῦν καὶ πᾶνε 'στὴ δουλειά των
κι' ἀπὸ τὰ γέλοια κόκκινι βαστοῦνε τὴν κοιλιά των
κι' ὁ Περικλῆς, ποῦ πάντοτε καλὰ τὰ καταφέρει,
τὸν Λόρδον Φασουλόδερτον ἀλύπητα τὸν δέχνει.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Κρησσx, ποιήσις ὠραία, ποῦ μὲ πόνο κελαιδεῖ,
ἔργον τῆς Οἰκονομίδου, τῆς Σοφίας δηλαδὴ,
καὶ σκιρτώσα μουσικὴ τοῦ μαέστρου τοῦ Λαυράγκα,
κι' ἡ τιμὴ της σὲ χαρτὶ τρία μόνον ψωροφράγκα.

Φθισικτρεῖα, δηλαδὴ μελέτη σεβρὰ
ἐν γλώσῃ γλαφυρᾷ.

Βασίλης ὁ Πατρίκιος, πῶναι γιατρὸς βαρβάτος,
κι' ἄλλην δευτέραν ἐκδοσὶν συνέγραψεν ἐσχάτως.

'Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὐξὼν εἰκοσιτρία
καταφῶτος καὶ μέγας κι' ὅλος κοκαταρία

οἶκος βασιλικὸς

κι' ἐμποροραπτικὸς

τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαϊωάννου,

ποῦ 'γνώρισε τὸ γούστο κάθε πρωτεμουσιάνου.

Αὐτὸς δὲν φέρνει κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ξέγους,

τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι 'δουλειά 'δική του,

κι' ἔχει πελάτας τόσοις κατενθουσιασμένους

καὶ μὲ τὸ κόψιμό του καὶ μὲ τὴν ραπτική του.

Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὁλοένα,

καὶ κόψε με κι' ἐμέ καὶ ράψε με κι' ἐμένα

καὶ κάνε με καδράκι καὶ δακτυλίδι μεση,

καὶ τρεῖς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποῦ θά πέσῃ

'στοῦ Γεωργίου τὴν ψαλλίδα, 'στοῦ Γεωργίου τὴν βελόνα

κι' αὐτὴν ὑπερυψοῦτε καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα.